

MARTIN PÁNEK

KOMPLETNÍ SLEPICE

ŠIKMÉ POHLEDY Z CEST

Kompletní slepice: Šikmé pohledy z cest

Martin Pánek

马杰华

Vydal: Ludwig von Mises Institut, o.s.
www.mises.cz

Ilustrace: Milan Martinec
Obálka: Dominik Stroukal, Iva Hromková
Editor: Katka Linhardtová
Sazba: Iva Hromková

Martin Pánek, Praha, 2012

ISBN: 978-80-905068-8-6

Obsah

Předmluva Petra Macha	7
O autorovi	9
Úvod	9
Doložka editorky	11
1 Před Čínou	13
1.1 Přihláška na výměnný pobyt podána	13
1.2 Přijímací řízení za mnou	18
1.3 Over the Hills and Far Away	21
1.4 Můj první kontakt s výsostnou půdou ČLR	21
1.5 Latitude, longitude, altitude	24
1.6 Leaving Las Pragas	25
1.7 Cesta	26
2 Začátky	32
2.1 Jinej svět	32
2.2 Week 1	34
2.3 Čínský jídlo	36
2.4 Peking, Beijing, nebo snad Pej-f'ing?	40
2.5 Jazykové okénko	42
2.6 Kupuju pantofle a marmeládu	43
2.7 Wo xiang lifa	44
2.8 Čína: edice životní prostředí	46
2.9 Den měsíce	50
2.10 Tai Shan	50
2.11 Dívka ze zastávky	56
3 Cesta z města	58
3.1 Šanghaj, den první	58
3.2 Šanghaj, den druhý	62
3.3 Šanghaj, den třetí	65
3.4 Šanghaj, den čtvrtý	68
3.5 Šanghaj, den pátý	69
3.6 Šanghaj, den šestý	70

3.7	Znásilnění Nanjingu	74
3.8	Suzhou, čínské Benátky	77
3.9	Líbánkové město Hangzhou	80
3.10	Putuo, maglev, Pudong . . . a šáteček	87
3.11	Shanghai Trip — shrnutí	90
4	Čínský podzim	94
4.1	Stranická pýcha	94
4.2	Dívka z ulice	94
4.3	Komu škodí levný yuan	96
4.4	Proč je Coca-Cola v Číně levná?	99
4.5	Nejotřesnější zážitek	100
4.6	Bankovní odyssea	102
4.7	Lidová měna	104
4.8	Čína jako země nesvobody aneb pokrytec Cameron v Pekingu	106
4.9	Jingji Xueyuan	108
4.10	Odjezd Zélandanů	111
4.11	Co tu chybí	112
4.12	Pražské náměstí	113
4.13	Mai Dang Lao	114
4.14	Uvězněn na střeše	116
4.15	V luxusní restauraci	117
4.16	Co se děje poslední dobou v Číně	120
5	Cesta na jih	124
5.1	Guangzhou, den první	124
5.2	Guangzhou, den druhý	125
5.3	Guangzhou, den třetí	127
5.4	Guangzhou, den čtvrtý	128
5.5	Guangzhou, den pátý	130
5.6	Přesun z Guangzhou do Haikou	131
5.7	Štědrej den v Haikou	132
5.8	Haikou report	134
5.9	Xiamen, den první	137
5.10	Xiamen, den druhý	138
5.11	Xiamen, den třetí — Gulangyu	141

5.12	Xiamen, den čtvrtý, Silvestr a den pátý	143
5.13	Xiamen, den šestý – malasong	146
5.14	Xiamen, den sedmý – málem skoro odjezdový	151
5.15	xMas Trip – zhodnocení	154
5.16	Výsledek	156
6	Peking	157
6.1	Sbaleno, dvacet	157
6.2	Peking, den první	158
6.3	Peking, den druhý	160
6.4	Peking, den třetí – Zed'	162
6.5	Peking, den čtvrtý – čínský poslední	164
6.6	...dární! Legendární!	169
7	Dodatky	171
7.1	Ekonomická svoboda v Číně	171
7.2	Chvála konkurence	174
7.3	Tibet	175
7.4	Život na jinanské univerzitě	178
7.5	Móda	179
7.6	愛 aneb randění	180
7.7	Vliv tradice	183

读万卷书不如行万里路。
Procestovat deset tisíc mil je užitečnější
než přečíst deset tisíc knih.

- čínské přísloví

Předmluva Petra Macha

Kdyby Karel Čapek nejel do Španěl, ale do Číny, a kdyby tam jel v době internetu a kdyby mu bylo 23, myslím, že by to napsal podobně.

Když byl Martin Pánek v Číně, byl jsem pozorným čtenářem jeho blogů na jeho webu mmister.com a jsem občasným čtenářem jeho všude možně po webech objevujících se glos. Četl jsem ty blogy, protože Pánek píše vtipně a protože mám rád cestovatelské zážitky. A znám Martina Pánka od narození Strany svobodných občanů v únoru 2009. Cítím tedy jistou kvalifikaci k tomu tuto krátkou předmluvu k jeho čínské knize napsat.

Martin Pánek je osoba dostatečně známá členům Strany svobodných občanů – coby dlouholetý člen Republikového výboru a aktivní diskutér. Tisíce Čechů díky němu znají česky otitulkovaná euroskeptická videa s Nigelem Faragem.

Kdo čte Martina Pánka na jeho webu nebo jeho glosy na internetu, nebude překvapen, že i knížka z blogů vzniklá je napsaná hovorovou češtinou (čtenář by se měl připravit na slova jako *bejt*). Za druhé, knížka obsahuje pár slov, která by někdo mohl označit za neslušná. Za třetí, obsahuje slova česko-anglicko-internetového slangu. Tím se nenechte odradit. Pokud je vám víc než 23 a všechna slovíčka facebookové generace tudíž neznáte, z kontextu většinu pochytíte. Tento styl knížky samozřejmě nepřekvapí čtenáře internetových příspěvků Martina Pánka. Cítím ale za potřebné touto cestou čtenářskou obec varovat: mnozí totiž znají články Martina Pánka z webu svobodni.cz, kde je někdo vytrvale edituje :) a čtenáře tak ochuzuje o svérázný spisovatelský styl Martina Pánka.

Komu bych knížku doporučil:

- Všem studentům VŠE a jiných škol, kteří byli nebo se chystají na výměnný studijní pobyt
- Libertariánům a voličům Svobodných, aby si knihu mohli za pár let nechat podepsat, až z autora bude třeba (euro)poslanec
- Cestovatelům a čtenářům cestopisů. Krom toho knížka obsahuje nejen cestovatelská pozorování, ale i související ekonomické úvahy (o cenové elasticitě poptávky, o vztahu měnového kurzu juanu a čínských cen) – takže ji lze doporučit jako doplněk ke studiu ekonomie.

To je myslím dost na to, aby se z knížky stal bestseller (nebo best-downloader).

Přeju zaujaté čtení.

Petr Mach
červenec 2012

O autorovi

Martin Pánek je studentem ekonomie na Národohospodářské fakultě Vysoké školy ekonomické v Praze. Rok svých studií strávil v Německu a půl roku v Číně, o čemž je tato kniha. Je členem Republikového výboru Strany svobodných občanů a šéfredaktorem časopisu Laissez Faire. Občas si přivydělává jako učitel němčiny.

Vede si svůj osobní blog na adrese <http://mmister.com> a dále tyto weby:

- <http://euroseptik.cz>
- <http://letour.cz>
- <http://bastiat.cz>

Úvod

Laskavý čtenáři, děkuji za zakoupení¹ knihy. Když jsem z toho ještě neměl rozum, snívalo se mi o kariéře spisovatele. Potom jsem ale zjistil, že napsat knihu je až moc složitý a že psát blog je snazší. Na blogu už jsem psal o lečjakým tématu, ale na blogování z Číny jsem se fakt těšil. Mým přáním bylo, že se mi snad povede přinést nějaký postřehy z běžného života v týhle zemi, která u nás pořád není úplně známá.

Zápisky jsem se snažil psát záživně, poučně a pokud možno i vtípně. Z blogových zápisků vznikla tato kniha. Je už na laskavém čtenáři, aby posoudil, jak se mi povedlo ony snahy zúročit.

Čína je obrovská země. Tak obrovská a rozmanitá, že se v ní dá najít všechno a cokoliv o ní řeknete, bude v nějakém smyslu pravda. Zážitky dvou cestovatelů se mohou diametrálně lišit. Proto bych chtěl čtenáře upozornit, aby všechna moje pozorování a všechny moje závěry bral

¹ Popř. ukradení, upíratění, nalezení atp.

s velkou obezřetností a velkou hrstí soli, jak se říká. Přiznávám, že kniha vyznívá celkem negativně, ale to je zkrátka proto, že negativní jevy člověka více zaujmou, potřebuje se z nich vypsát a podělit se o ně se čtenáři, a určitě je v tom také snaha prodat věci trochu čtivě, a tedy dramaticky. Proto taky časté dovětky nadávající na původce. :) Tím se ale nenechte zmást, můj půlrok v Číně byl po počátečním šoku perfektní a velmi rád na něj vzpomínám. Snad k vám alespoň část těch velmi příjemných vzpomínek skrze tuto knihu dolehne.

A proč Kompletní slepice? Přece byste nechtěli, abych vám takové překvapení prozradil předem.

Obrovské poděkování patří mojí editorce Katce (@KatkaLinhardt), bez jejíž skvělé práce by tato kniha byla kvalitativně mnohem horší; Milanovi (@Mejla) za obrázky, i když pouze ve dvou kapitolách; Dominikovi (@Stroukal) za záchranu vytvořením obálky; Ivě (@IvyInThoughts) za sazbu, obálku a odborné připomínky ke stylu knihy; Vysoké škole ekonomické, mamce a tatřkovi za financování mého čínského dobrodružství; Dr. Chalupníčkovi za to, že mě přivedl na myšlenku někam vyjet; svým čínským kamarádům – zejména těm, kteří mě ubytovali u sebe doma – a svému čínštinářovi Larrymu za bezvadné pohoštění ve své domovské zemi; svým českým kamarádům za to, že jsem mohl zůstat v kontaktu se svojí zemí; čtenářům blogu za přízeň a tomu policajtovi na konci knihy za to, že mě nezatkul.

Za všechny chyby (zejména čínštinářské) si můžu sám. Hejty posílejte na mmister@gmail.com.

Moje video z Číny: <http://vimeo.com/24455011>

Fotky: <http://mmister.rajce.net>

Martin Pánek
Praha
27. září 2012

Doložka editorky

Součástí mé (někdy více a někdy méně) laskavé editace tohoto díla byla neustálá snaha opravovat Martinovo „jí“ a „ní“ používané sveřepě s dlouhým i ve čtvrtém pádu. Jeho důvod, že „to tak je po našem“, jsem po chvíli uznala, ale vymohla si alespoň právo sepsat otravně-poučnou doložku editorky jako důkaz toho, že jsem svědomitě opravovala „jí“ všude tam, kde mělo správně být „ji“. Prostřednictvím této doložky apeluji i na všechny čtenáře, kteří jsou v pokušení používat toto zájmeno stejně blbě, jako Martin. Vždycky jednou za čas totiž určitě potkáte někoho, jako jsem já, kdo vám to dá nemilosrdně sežrat. :)

Katka Linhardtová
červenec 2012

1 Před Čínou

1.1 Příhláška na výměnný pobyt podána

Dnes (25. ledna 2010) před polednem jsem si podal přihlášku na výměnný pobyt, mezi studenty obvykle zvaný Erasmus, i když v mém případě tak úplně o Erasmus nejde.¹

Protože vím, že vás nejvíc zajímá, kam jsem se přihlásil, řeknu to hned na začátku. Váže se k tomu zajímavý příběh, který záhy odvyprávím.

- Hong Kong University of Science and Technology, School of Business and Management (angličtina)
- Shandong Economic University (angličtina)
- Universität St. Gallen – Hochschule für Wirtschafts-, Rechts- und Sozialwissenschaften (HSG) (němčina)
- Wirtschaftsuniversität Wien (němčina)

Pokud vám připadá, že jsem se zbláznil, tak si vyslechněte celý příběh. Můj prapůvodní seznam totiž vypadal takto:

- Austin, Texas (angličtina)
- něco v Kanadě nebo Nový Zéland (angličtina)
- Singapur (angličtina)
- St. Gallen, Švýcarsko (němčina)

¹ Můj pobyt hradí tzv. „jiné zdroje“ neboli stipendijní fond VŠE; nevím, co přesně to je. Možná na to i nějak přispívá čínská vláda, netuším. A jde, tak jako v případě Erasmu, o dvojstrannou dohodu těch škol. Na rozdíl od Erasmu nejde ani koruna z Evropské komise a apanáž se nepřiděluje podle tabulek drahosti států. Všichni, co jedou mimo Evropu, dostanou 65 tisíc, ať už jedou do Číny, Austrálie, Ameriky nebo třeba Singapuru.

Jenže! Oddělení zahraničních styků (OZS²), které má celé tohle pod palcem, mi odmítlo sdělit, kam se hlásí kolik studentů a kde je tudíž jaká šance na výjezd. Jediné, co se mi povedlo vypáčit z doc. Chytila a Dr. Chalupníčka, bylo, že hodně lidí chce do Ameriky, Anglie a na Zéland. Což mi nemuseli říkat, protože to je nabíledni.

Takže vyplnění toho seznamu, kam píšete školy v pořadí podle preference max. ve dvou jazycích, je spíš taková ruská ruleta. Znáte sice kapacitu, ale netušíte, kolik se tam hlásí lidí. Třeba Izrael má kapacitu jeden, dvě irské školy dva studenty. :-/

Přesto jsem byl ochoten mít první dvě místa taková rizikovější a další dvě místa pravděpodobnější. To jsem ještě nevěděl, kolik získám bodů v přijímacím řízení.

10 bodů je za účast v Buddy Systemu. To je program, který se stará o studenty, kteří přijedou na výměnný pobyt na VŠE (ano, i takoví se najdou, dokonce i z USA). Šéfové Buddy Systemu neustále brečí, že studentů se účastní málo a že z naší fakulty ještě méně.

Tak jsem se přihlásil. Zcela neskromně si myslím, že těžko někdo mohl nabídnout něco lepšího než já. Napsal jsem, že mluvím plynně anglicky a německy, určitě budu v Praze, až přijedou, protože tu bydlím, a v případě problémů s kolejí můžu pomoci s vlastním bytem. Ani svoji účast ve výměnném pobytu na gymplu jsem nezapomněl zmínit. Nic z toho nestačilo a nevzali mě. Proslýchá se totiž, že Buddy System je organizace spřízněná s rektorátem. A je veřejným tajemstvím, že rektorátu naše fakulta zrovna nevoní (nebo aspoň nevoněla v té době). Ale bůh ví, jak to ve skutečnosti je, nechci, aby to vyznělo jako nějaký brečení. :)

Takže jsem přišel o deset bodů.

Ale co je horší, za prospěch se dává 70 bodů!!! Za tak pochybné a zavádějící kritérium se dává násobně víc než za cokoli jiného!

Je pravda, že kdysi jsem měl prospěchový stipendium, jak možná někteří čtenáři vědí. To jsem sice měl, ale s prospěchem těsně pod 1,5. A věřte nebo ne, to už je skoro dvacet bodů dole. A na mou duši, na psí uši, ukazovali nám, že jeden z loňských uchazečů měl průměr 1,00!

2 Oddělení zahraničních styků VŠE, <http://ozs.vse.cz/>

To prostě na naší fakultě nejde, ani kdybyste se na hlavu stavěli. Kromě toho jsem si ve druháku nevedl zrovna nejlépe, co se prospěchu týče. Za celý druhák jsem měl průměr 2,31 a to s tím přece jenom trochu hne. Ještě nemám všechny známky za tenhle semestr, ale za prospěch dostanu něco mezi 35–40 body. Hm, super, co?

Takže Amerika, Kanada i Zéland odpadají.

Do Evropy jsem nechtěl. Studovat anglicky někde v Itálii, Švédsku nebo Francii mě neláká. A tři měsíce na naučení místního jazyka jsou dost málo.

A tak se mi logicky Singapur posunul na první místo. Na poslední místo jsem si chtěl dát nějakou naprostou tutovku. A tak jsem si tam dal Vídeň v němčině, která má kapacitu 13 míst. V němčině se tolik studentů nehlásí a Vídeň není snad zas tak špatná, i když jsem tam ještě nikdy nebyl :). Více o Vídni později.

Zbývalo zaplnit druhé místo. Do Jižní Koreje je nízká kapacita a místní jsou prý celkem prasata, psal Dr. Hawkins.³ Hlavně ale se dá do Koreje odjet na celý rok a udělat si tam MA⁴ (jo, za jeden rok). Bohužel, tuhle příležitost už jsem letos prošvih, ale tak třeba jindy.

Jak jsem říkal, do Izraele je jedno místo, v Číně prý nepotkáte Číňana – mi říkali. A tak jsem si vybral Hong Kong. Spolu se Singapurem dvě ekonomicky nejsvobodnější země na světě. Rakousko a zejména Švýcarsko na tom ostatně taky nejsou vůbec špatně.⁵

Tak jsem se tedy rozhodl. Podal přihlášku přes ISIS, upravil životopis, přeložil ho do angličtiny a němčiny, jak po mně chtěli, našel jsem kopii certifikátu o zkoušce z němčiny a jel jsem do školy podat přihlášku ještě ručně podepsanou.

Ouha! Něco se pokazilo...

Singapurská škola požaduje TOEFL, tedy certifikát z angličtiny. Který samozřejmě nemám. A který má být na přihlášce do půlky února. A který

3 http://dr_hawkins.bloguje.cz/813781-smells-fishy.php. Blog je dnes již bohužel nedostupný.

4 Master of Arts, něco jako Ing. ze zahraničních škol.

5 http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_economic_freedom

stojí pár tisíc. A který požadují jenom *tři* školy z těch asi 130, které má VŠE za partnery. *No kurvadrát!*

Když já do toho Singapuru tak chtěl. :(

Kdyby jim stačilo, že bych jim slíbil a při Hindlsovi odpřisáhl, že si TOEFL udělám, pokud mě vyberou, tak bych s tím neměl problém. Je fakt, že mě nenapadlo takhle explicitně se zeptat, ale vyrozuměl jsem, že to prostě musí být ještě před testem, co je v půlce února. Hm.

Já bych to sice ještě stihnul, termíny jsou, ale nechce se mi vyhazovat tisíce za něco, co mi pravděpodobně bude naprosto k ničemu, protože do Singapuru odjedou šprti s průměrem 1,00.

Tak jsem se zeptal, jestli si můžu prostudovat brožuru v kanclu OZS, a že si na místě vyberu jinou školu na druhé místo, protože na první se mi tím pádem posunul Hong Kong. Protože jsem měl kritéria celkem jasná, výběr se mi velmi rychle zúžil na dvě destinace. Na Jižní Koreu a Čínu. Korea měla míň míst a navíc to flusání⁶ (!), Čína může být přece jenom zajímavější. Tak jsem tam šoupnul Čínu, konkrétně provincii Shandong.

Jak jsem tam tak listoval tou brožurkou, jedna pracovnice OZS mi říkala, že si to mám radši rozmyslet doma, že to je životní rozhodnutí. – Prorocký slova. :)

Tak to bylo tedy k tomu, jak jsem si ten žebříček sestavil, a nyní pár hřejivých slov ke každé destinaci.

Hong Kong

Ekonomicky nejsvobodnější země na světě.⁷ Založit podnik tu trvá pár hodin (ne měsíců jako v ČR), přerozděluje se tam pod 20 % HDP (u nás víc než dvojnásobek). Kam jinam než sem by měl vyrazit libertarián jako já? Navíc tu je spousta zahraničních studentů a cizinců obecně, výrazný britský i čínský vliv. Jenom s místním jazykem bych asi měl celkem problém.

6 Podle zpravodajství Dr. Hawkinse flušou Korejci vždycky a všude. Koneckonců si přečtěte ten link z pozn. pod čarou č. 2. ;)

7 Někteří, jako např. moje editorka, namítají, že to není země. To úplně není, avšak na žebříčku zemí podle ekonomické svobody figuruje samostatně, na rozdíl třeba od Bavorska nebo Texasu. Nevím, jak lépe by to šlo pojmenovat.

Jinan, Shandong, Čína

Pokud máte představu, že v Číně je hluboký a centrálně řízený komunismus, tak tuhle představu opusťte. V čínských provinciích jsou obrovské rozdíly. Shandong je jedna z nejsvobodnějších. Zřejmě tam nesmíte říkat moc nahlas, že Mao je zločinec, ale internet (s Googlem?⁸) tam je běžná věc a koupíte cokoliv. Shandong má HDP na hlavu zhruba jako Ázerbájdžán, což nezní zrovna skvěle, ale Jinan je hlavní město, takže by na tom měl být výrazně lépe. A podle zpráv od studentů, co už tam byli, je tam těch Číňanů dost... akorát neumí anglicky. :)

St. Gallen, Švýcarsko

Švýcarsko, země zaslíbená. Země, kde ještě hlas občanů něco znamená, jedna z mála posledních svobodných zemí v Evropě. Země bezcelního cukru a země bez spousty dalších bruselských píčovín. Na druhé straně je St. Gallen jenom 200 km od Mnichova. Ale hlavně máte Alpy hned za barákem. A zdokonalit se ve *Schwyzerdütsch* taky nemusí být tak špatné. A už žádná ostrá β .

Vídeň, Rakousko

Jak už jsem psal, největší předností Vídně je kapacita. Ale opět Alpy nedaleko, navíc tam mají Prater a Hundertwasserhaus. Nedaleko jsou také známá města spousty neřestí. Totiž Brno a Bratislava. Všimli jste si někdy toho, že centra neřestí mají cosi společného? BRno, BRatislava, BRusel... to nemůže být náhoda. :) A na Vídni musí být něco skvělého, snad je to tím duchem českých přistěhovalců – ale ve Vídni slavila Česká republika svoje první (1996) zlato na MS v hokeji a zatím i poslední (2005).⁹

Byl jsem nicméně stále přesvědčen, že celý tento zápis byl k ničemu, protože mě nikam nevyberou.

8 Čtenář si možná vzpomene, že v době psaní tohoto textu bylo nejasné, zda Čína prodlouží Googlu možnost podnikání na čínském trhu.

9 V době psaní tohoto textu to ještě byla pravda.

1.2 Přijímací řízení za mnou

Zatímco minulý článek se zabýval fází vytvoření a podání přihlášky, tento článek bude o přijímacím řízení.

Za průměr 1,93 jsem nakonec dostal 37 bodů. :-/ Takže dohromady v angličtině 77 bodů a v němčině taky 77 bodů (nemusí to bejt stejně).

Den před písemným testem z všeobecného přehledu jsem našel tabulku, na jakou školu bylo potřeba kolik bodů. Jo, přesně tu tabulku, o který mi na OZS řekli, že je tak tajná, že tajnější věc na světě neexistuje. To mě celkem nasralo. Protože jsem zjistil, že třeba do Kansasu bych se dostal s přehledem. >:-/

No nic. Ráno před testem jsem na Wikipedii zjišťoval informace typu v kolika zemích se platí eurem nebo jak se jmenuje premiér Španělska.

Ještě těsně před testem jsem si chtěl dohledat výši HDP Česka a USA, protože jsem věděl, že to potřebuju zjistit na poslední chvíli, abych si to zapamatoval. Jenže ve škole jsem se setkal s problémem. Nebyly volný skříňky. Nakonec jsem si vzal skříňku, kterou nikdo nechtěl, protože prej nefunguje. Já jsem jí ale vytrickoval a normálně jí zprovoznil. 8-)

Ještě štěstí, že jsem si to HDP Ameriky zjistil, v testu se to hodilo.

Test byl zajímavěj. Otázky jako *Kdo to je Daria Klimentová?*, *Jaké je HDP Nového Zélandu?* nebo *Co to je Slovanská epopej?*¹⁰ mě nepříjemně zaskočily. :)

Vedl jsem si ale celkem dobře. Spočítal jsem, že z 50 otázek jsem nevěděl nebo jsem si nebyl jist u 12. Dál se ukázalo, že jsem měl špatně minimálně dvě otázky, u kterých jsem si jist naopak byl. :D Byly to otázky: *Kolik členů má OECD?* a *Kde bude příští olympiáda?* Počet členů jsem napsal správně a vůbec jsem nad tím neváhal. Ale oba dva moji sousedi měli jinou odpověď, takže jsem se nechal zviklat. :-/ Příští olympiádu jsem nekompromisně umístil do Soči... a večer u televize jsem zjistil, že v Soči bude až ta zimní. :)

Mojí záchranou v jedné otázce byla moje neznalost anglického slova *confectioner*. Třetina otázek byla v angličtině a tato otázka se ptala, kdo je největší *confectioner* na světě. Možnosti byly: Mars, Hersheys, Cadbury

10 Zde se sluší poznamenat, že test se psal ještě před tím, než byla Slovanská epopej a její (ne)stěhování propírána dennodenně v médiích.

a Nestlé. Říkal jsem si, že *confectioner* asi bude něco s hadrama, takže Hersheys nebo Cadbury. Nakonec jsem tipnul Cadbury, což bylo správně. Ale kdybych věděl, že slovo *confectioner* znamená *cukrář*, bez váhání bych za největšího cukráře na světě označil Nestlé.)

No. Z testu jsem nakonec dostal 42 bodů z 50, s čímž jsem byl naprosto spoký. Proti Slovákům, kteří nemají tušení, kdo nebo co to je Časlavská, Kopicová, Kratochvílová atd., jsem získal kolem 17 bodů. Proti průměrným Čechům zhruba 5–7 bodů. Samozřejmě jsem na některé i ztratil.

V angličtině i němčině jsem tak měl 119 bodů a nezbylo mi než čekat na hranice pro postup do ústního kola.

V pátek OZS oznámilo, že hranice pro postup v angličtině je 107 bodů a v němčině 105 bodů. Takže postup v obou jazycích, pohovor v úterý odpoledne v době, kdy mám zrovna jedinej předmět, kterej mám tenhle semestr zapsanej.

Potřeboval jsem se na ten pohovor připravit, ale v pátek jsem koukal na olympiádu, pak jsem usnul a sotva jsem se v sobotu vzbudil – ani jsem si nestih udělat kafe – volaly mě kamarádky na oběd a procházku po Praze. Sotva jsem se vrátil, zase byla olympiáda. V neděli Cimrman a zase olympiáda, v pondělí práce a pak běžeckej trénink.

Takže když jsem se v pondělí v deset večer dostal k tomu, abych na internetech sháněl informace, chtělo se mi strašně spát. Ale zařek jsem se, že to přerazím poctivou prací, a tak jsem si našel wikistránky univerzit, vytiskl je, a pak jsem se snažil najít stránky příslušných kateder ekonomie nebo něčeho podobného a vytisknout si předměty. To se víceméně povedlo taky.

Před spaním jsem zvládl přečíst ty wikistránky a zbytek se rozhodl nastudovat až ráno.

Ráno jsem si tedy projel předměty a označil si ty, které by mě mohly zajímat. To jsem nedělal z čirého šprt'áctví, jak se asi domníváte, ale z toho jednoduchého důvodu, že jsem byl dvěma pravidelnými členy komisi upozorněn, že se na to ptají.

Vyzbrojen informacemi jsem vyrazil na pohovor.

Prošel jsem celou školu a nenašel jsem tam jediný místo, kde se dá koupit žvejka nebo t'ikt'ak. Tak jsem si pak musel vysomrovat. :)

Nejvíce problémů mi dělala příprava na otázku, proč bych zahraničním studentům doporučil VŠE. Ta otázka mi dělala takové problémy, že jsem nakonec nic nevymyslel. Naštěstí jsem jí nedostal. :)

V mojí komisi byla jedna doktorandka z naší fakulty, jedna doktorandka z FMV a jedna paní z OZS – ta, která mi zakázala Singapur a shodou okolností byla i v mojí címrě při písemném testu.

Pohovor začal v angličtině. „*Proč jste si tam dal Hong Kong?*“ Tuhle otázku jsem sice čekal, ale z nějakýho nepochopitelnýho důvodu jsem si odpověď promejšlel v němčině, takže jsem ze sebe ze začátku vysoukal větu jak z první třídy, navíc jsem pro zemi použil slovo *land* namísto *country*, což samozřejmě vycházelo z německého *Land*.

Pak jsem se ale rozmluvil a přestože se mě na to vůbec neptaly, vnutil jsem jim, že jsem se už koukal na ty předměty a že jsou tam předměty, který mě jako člověka, co píše bakalářku na katedře institucionální ekonomie, docela zajímají.

To samý u Shandongu, kde jsem jim navíc sdělil, že mě zaujal předmět katedry práva, jenž se zove *Marxism's Chinalization*. To mělo u ctěné komis docela úspěch. :) Pak se mě ptaly na bakalářku a co už jsem na ní přečetl, tak jsem perlil se jmény nobelistů Becker a Oströmová, pak jsem ještě řek Klein, Epstein a Chalupníček, ale na žádný jiný jméno už jsem si nemohl vzpomenout. K čemuž jsem se ostatně bezelstně přiznal. :)

Pak mi vytáhly ze životopisu LeTour.cz, kde jsem je pobavil tím, že hlavní sezóna toho webu jsou tři tejdny v červenci a mimo sezónu je celej zbytek roku, a srovnal jsem počet návštěvníků v obou obdobích.

...a plynule jsme přešli do němčiny.

Když jde učitel němčiny na pohovor v němčině, nemůže to dopadnout dobře. :-D Mám dojem, že aspoň dvakrát jsem zmotal pořádek slov, což je způsobený tím, že německy vlastně vůbec nemluvim. Ani při svojí výuce. Ale jinak jsme si pěkně popovídali o mym studiu v Amberku a o mojí čtyřce z hudebky. :)

Celkově vzato jsem byl zklamanej tím, že pohovor tak brzo skončil, protože to byl celkem příjemnej pokec a byl jsem překvapenej, jak dobře

mi oba ty jazyky šly. Čekal jsem, že u toho budu rodit ježky, protože oba jazyky mnohem víc poslouchám, než jimi mluvím sám.

Zbytek je v rukou boha a OZS...

Největší šance mám asi právě na Shandong, ale pořád si myslím, že jsou moje šance dostat se kamkoliv celkem nevalný. Vždycky, když o tom přemejšlim, tak si nejsem jistej, jestli fakt chci odjet, ale tam na pohovoru bych udělal cokoliv, co by mi zajistilo, že bych jel kamkoliv. :)

No, nebudu to řešit předčasně.

Stay tuned!

1.3 Over the Hills and Far Away

Takže jedu do Číny, folks.

Je to tak. Na podzim strávím pár měsíců ve městě zvaném Jinan v čínské provincii Shandong. Byla to druhá volba na mém seznamu, a i když mě sice trochu mrzí, že nevyšel Hong Kong, tak přesto spokojenost maximální, že mě vůbec někam posílaj.

Samozřejmě se těšte na reportáže z místa i na reportáže o tom, jak se učím mandarínskou čínštinu, s čímž začínám právě teď.

A taky si rozmejšlejte, co chcete přivést. Samozřejměj je Raidenův klobouk,¹¹ bourec morušový propašovaný v holi a socha Maa v nadživotní velikosti.

1.4 Můj první kontakt s výsostnou půdou ČLR

Z PLR do MLR jel jsem přes ČSSR...

ČLR je samozřejmě Čínská lidová republika, která má v angličtině neodolatelnou zkratku PRC (People's Republic of China). Ve skutečnosti z ČR do ČLR pojedou přes RR a SAE, ale nějak to neumím zřymovat. Taky pojedou z VIE do PEK přes DXB, ale tady to vidím s těma rýmama stejně.

Do Číny potřebuje člověk vízum. Těžko říct na co – asi jako že bych tam chtěl zůstat nebo co. A i kdybych chtěl, tak v takhle velký zemi mě

¹¹ Pakliže vůbec netušíte, co to je Raiden a/nebo jeho klobouk, tak se styďte. Google hint: *Mortal Kombat*.

samozřejmě po vypršení víza nikdo nenajde ani za milión let. Navíc se platí do Číny vstupný jako do biografu, akorát dražší.

Na webu ambasády¹² jsem si opatřil vízovej formulář a podle nejlepšího vědomí a svědomí jej vyplnil. Ten web pro ambasádu musel snad dělat nějaký dělnický kádr, co webům rozumí asi jako běžná sekretářka. Ani v Googlu se ten počín nedá pořádně najít.

Chtěl jsem si opatřit vízum a až potom letenky. Dokonce – protože jsem věděl, že dostanu jenom jednovstupní vízum – jsem si chtěl koupit jenom jednosměrnou letenku. Chtěl jsem pak až v Číně vymyslet, jestli domů nepojedu přes Hong Kong nebo třeba Japonsko. I když teda od dob, co jsem viděl *Ztraceno v překladu*, se Japonska bojím jako čert kříže.

Jenže PRC vám nedá vízum, dokad' mu nevoláte letenku tam i zpátky. A protože jsem to neuměl tak rychle vymyslet, nepohnu se z Číny ani na krok. Žádný Hong Kong, Macau, Taiwan, Korea, Japonsko, prostě nic. :(Ztracený komunisti!

Navíc při čekání v Dubaji se nebudu moct pohnout na krok z letiště, protože šejkové mi nedají vízum, blbci. Zato ale poletím největším dopravním letadlem na světě, Airbusem A380. Největší letadlo vůbec je Smrková husa.¹³ Doufám, že nemusím zdejší čtenářům zvyklým na moje úchylnosti zdůrazňovat, že radši bych letěl Smrkovou husou...

Můžu si s sebou vzít 30 kilo závažího, z toho minimálně pět kilo zaberou elektronický serepetičky. Když mi zbyde místo, rád bych vzal i papalášskou veleknihu Jiřího Paroubka, protože politika světového formátu, jakým je Jyrka, je zajisté škoda, pokud je prostým poslancem a hraje se Šlégrem ve Sněmovně piškvorky. Nepochybují, že do čínské státní správy by sedl jako prdel na hrnec (Paroubek, hokeji tam nerozumí).

Formulář jsem vyplnil, posbíral všechny dokumenty, co po mně ambasáda chtěla, nechal se na Václaváku vyfotit a vyrazil do Pelléovy ulice, kde je několik ambasád, mj. i ambasáda Horních Uher. Nevěděl jsem, že celá Hradčanská je rozkopaná, takže jsem na výsostné území Čínské lidové republiky dorazil až 18 minut před zavíračkou. Což by

12 <http://www.chinaembassy.cz>

13 Hughes H-4 Hercules, alias Spruce Goose. Účinkoval ve filmu Letec (The Aviator).

nebyl takovej problém, kdybych a) měl kopie těch dokumentů, nebo kdyby b) jim fungovala kopírka. Hm.

Úřednice na velvyslanectví byla naštěstí Češka a poslala mě kamsi, že tam si to mám okopírovat. Jenže jsem to samozřejmě nenašel. *Fajne, kurde, no ni?* Tak jsem vlez do nějakýho kšeftu s mobilama (to ještě fakt existuje?). Pán mi dokumenty ochotně okopíroval a ani za to nic nechtěl. RESTECP!

Na ambasádu jsem dosprintoval pět minut před zavíračkou. Přede mnou stál ve frontě ještě jeden typan a úřednice nikde. Hm. Kdyby to byl český úřad, tak bych věděl, že můžu jít domů, protože už mě neobslouží. Ale říkal jsem si, že ta úřednice snad není tak blbá, aby mě poslala někam okopírovat si ty listiny a pak se na mě vysrala.

A fakt – za mnou stála ještě nějaká holka – a úřednice nás obsloužila po zavíračce všechny tři. Taky RESTECP!

Pak jsem ještě musel jít zaplatit to vstupný složením peněz na účet u ČSOB. Přestože mám taky účet u ČSOB, nemoh jsem peníze prostě převést. Musel jsem vylézt před pobočku na ulici – vybrat si peníze z bankomatu, vlézt na pobočku zpátky a vložit je na účet. OMG! Ani po třech letech studia ekonomie a po dvojím přeptání jsem nepochopil, proč ty peníze nejde normálně převést. TTPJN.¹⁴

A to jsem ještě zapomněl, že jsem si kvůli koupi letenky musel změnit limit na kartě. Ty vydrříduši si za to naučtovali poplatek 20 korun. Ale ovce mi budou pořád tvrdit, že bankovní regulace je správná věc. (Odbočka: Kdyby bankovní regulace nebyla nebo kdyby byla výrazně menší, mohly by na trhu působit i menší banky a větší konkurence by vedla k nižším cenám, jako je to ve všech ostatních odvětvích. Ale ovce chtějí mít státem zaručený pocit, že jejich peníze jsou v bezpečí, což beztak nejsou. Až vám příště banka odmítne půjčit nebo vám půjčí za vysoký úrok, třeba vás to trkne taky, že víc bank by vám přineslo lepší ceny.)

Taky jsem si zřídil účet u mBank, protože lidová moudrost praví, že výběry v zahraničí z jejich karty jsou *zadarmo*. Každý, kdo je obdařen selským rozumem, se musí pozastavit a ptát se, kolik to *zadarmo* stojí.

14 Tak to potom jo, no.

Podle mýho výzkumu stojí zadarmo u mBank prakticky totéž, co stojí přírážka 0,5 % u ČSOB. Nicméně výzkum byl proveden v eurech, nikoliv v yuanech. Takže teď mám dva účty a dvě karty, v Číně k tomu přidám další a budu konečně pořádněj magnát. 8-) Doufám, že mě hned potom okrade nějakěj tibetskěj mnich.

Jo a nechal jsem se naočkovat proti nemocem, o kterejch jsem ani nevěděl, že existujou. :)

To je zatím asi všecko, v pondělí si jdu pro vízum.

1.5 Latitude, longitude, altitude

Spustil jsem Google Earth a zapnul mřížku...

Nejvýchodněji jsem v životě byl sice v Budapešti, ale to se nepočítá, protože to jsem byl malej prcek a nepamatuju si to. Takže nejvýchodněji jsem byl v Brumově-Bylnici, což je 18 stupňů východní délky (longitude). Myslel jsem si, že moje nejvýchodnější místo bylo v Chorvatsku, ale tam jsem se pohyboval bezpečně do 17. stupně. Vzhledem k tomu, že Praha je na 14. stupni, je vidět, že na východ moc nejezdím. Mám totiž za to, že všechno na východ od Vltavy je krajně podezřelý. ;)

Asi nikoho nepřekvapí, že Jinan je mnohem východněji. Konkrétně o celých 100 stupňů, takže se rozkládá na 117. stupni v. d.

Oproti tomu nejzápadněji jsem byl v Londýně, což je samozřejmě 0. stupeň. Je to dokonce ještě o kousek (24 minut) západněji než španělské městečko Peñíscola.

Nejseverněji jsem byl v Berlíně (to je asi o jeden stupeň severněji než Londýn), tedy na 52. stupni severní šířky (latitude). Nejjižněji jsem byl na 38. stupni severní šířky v Reggio di Calabria.

Jinan se však nachází ještě o dva stupně jižněji, a tak se kromě nejvýchodnějšího bodu stane na čas i nejjižnějším bodem, který jsem navštívil. Aspoň dokad' se nezajedu podívat do Šanghaje nebo ještě níž. Moře v dosahu Jinanu (200–300 km) se nachází na 35.–37. stupni. To abych si vzal plavky. ;)

Pro zajímavost: Sokolovský světoběžník Vujo se právě pohybuje kolem rovníku. Sledujte jeho blog.¹⁵

15 <http://narovniku.blogspot.com/>

Pro zajímavost 2: Dubaj, kde strávím krásnejch 5 hodin, se nachází na 25. stupni s. š., ale tam mi budou plavky k ničemu, protože nemám vízum, jak už jsem povídal. :(

No a když už jsem zmínil i tu nadmořskou výšku (altitude), tak nepočítajte letadlo, byl jsem asi nejvýš někde v rakouských Alpách na Stubaii, kde psali na hospodě, že je ve třech tisících metrech nad mořem.

Pozorný čtenář si zajisté taky povšiml, že jsem ještě nevystřčil čumák z Evropy. Od dob, co ČR vstoupila do EU, jsem vlastně nevystřčil čumák ani z Unie!

1.6 Leaving Las Pragas

Ráno se vydávám na cestu, která bude trvat zhruba nějakých 38 hodin (s velkejma pauzama a včetně časovýho posunu). :)

Protože se asi moc nedostanu na Facebook, pište mi svoje vzkazy do diskusí na iDnesu. Abych poznal, že je to pro mě, označte svoje zprávy heslem *Modré straky!!!*.

Moje cesta sice vede přes město všech neřestí Brno, ale bohužel nebudu mít čas na to, abych navštívil místní nový penis¹⁶ a vzal si kuličku, kterou v 11:00 vyprdne. :(

Tak se tu mějte na těch internetech dobře. A jak říkáme my Němci: Bis Bald!

PS: Kolik sázíte na to, že se vůbec nedostanu do cíle? :)

16 Jinak zvaný *Roman Onderka*.

1.7 Cesta

Praha

Odjel jsem do Číny. A bylo to legen... počkejte si na to...

Večer jsem se nemoh dostat domů, protože mi žádněj spoj nejel tři čtvrtě hodiny! Na Pavláku se hádali asi tři metry ode mě bezdomovci a jeden černocho, kterej byl podle nich střídavě Martin Tankwei a Rey Koranteng. :D

Ráno mi spolubydlící připravil krásnou odjezdovou atmosku, když celou hodinu, co jsem se chystal na odchod z bytu, zasvětil zvracení. :) Vstal jsem v 5:00 a v 6:05 jsem vyrazil na cestu z bytu na Kamýku. Mezitím jsem asi vypil svoje poslední kafe na hodně dlouhou dobu. V pořádku jsem se dostal na Florenc, kde jsem zalez k McDonalddovi na jídlo a na záchod.

Při výlezu z metra k autobusu se mi urvalo ucho u kufru. Nice.

Řidič sice držkoval, že za dvě zavazadla mám platit, ale nic jsem platit nemusel. A jel s tím autobusem, jak kdyby ho ukrad. Byl jsem ale tak utahanej, že jsem skoro celou cestu prospal, přestože to na „*dějedničve*“ skákalo jak blázen. Probudil jsem se až těsně před Brnem. V Brně jsme byli v 9:45 a měli jsme půlhodinovou pauzu. To bylo akorát, abych si došel na záchod do KFC. :) Sed jsem si v Praze na špatný místo, což jsem zjistil až teď Brně, když jsem do toho autobusu znova nastoupil... nikdo to nereklamoval a na mym správnym místě spokojeně seděl nějakěj Američan.

Nikdy bych si nemyslel, že z Brna do Vídně se jede tři hodiny. Ale stáli jsme na pumpě, stáli jsme na hranici a průjezd Vídní taky není to pravý ořechový. Myslel jsem si, že když mi letadlo letí v 15:30 a já jedu v 7:30 z Prahy, že teda budu mít ve Vídni spoustu času. Prd a švestky.

A Markéta psala, že se jí v Číně začíná líbit. To jsem zvědavej...

Vídeň

Letiště se nachází ve čtvrti (oblasti?), co se zove divným jménem Schwechat.

Na check-inu všechno proběhlo, jak mělo; letenky jsem dostal, zavazadla mi přijali. Tvrdil mi teda, že moje zavazadla maj 29 kilo, což je zvláštní, protože v Pekingu měly už jenom 25 kilo, a to jsem tam ještě přidal kalhoty. :) Ale v tu chvíli ve Vídni jsem se cejtil jako největší přesnař světa.

Měl jsem chvilku čas, tak jsem si zašel v místní letištní putyce na jeden Weizen za 4,20 €, čekal jsem to horší. A stejně mám tolik eur, že je ani nezvládnou utratit, tak co, vid'. :) Před kontrolou před nástupem do letadla jsem si dal chleba se sejrem, co jsem si vzal z Prahy. Nějaká Němka (Rakušanka nebo tak něco) mi dala svoje rajčata, že je prej už nechce. Na kontrole mi vyhodili z báglu pití a deodorant.

Taky jsem měl hroznou žízeň, takže to jsem neviděl moc rád. A byl to muj jedinej sprej, co jsem si vzal s sebou (a byl plnej!). A navíc jsem tý kontrolující ženský nerozuměl, co po mně chce. Wasser jsem chápal, ale /špré/ mi nic neříkalo. Kromě toho, že to je řeka v Berlíně. Když jsem jí furt nerozuměl, tak to konečně vyslovila jako normální člověk /sprej/ a bylo, neasi.

Nastoupili jsme do letadla, kde jsem seděl v bloku u pravýho okna na sedačce v uličce. Vedle mě seděli manželé, který mluvili nějakym jazykem, kterej se mi nepodařilo rozšifrovat za celou dobu letu. Protože jsem lítání neznal, všechno jsem od nich opisoval.

V Boeingu 777-300ER má každej pasažér svojí vlastní televizi se spoustou filmů, muziky, seriálů atd. Navíc je k dispozici pohled z kamery na čele letadla směrem dopředu a pohled z kamery někde na podvozku směrem dolů. Jsou tam taky k dispozici údaje o letu jako rychlost, vejška, venkovní teplota atd.

Jako film jsem si pustil Juno. Prej to byla nějaká cenzurovaná verze, ale netuším, co tam chybělo, stopáž to mělo správnou. Možná tím chtěli jenom říct, že to bylo ořízlý na formát tý letadlový obrazovky.

Letušky v letadle byly všech barev, národností i pohlaví. Všichni mluvili skvěle anglicky a byli hrozně úslužný. To bylo samý „*Mobu vám nějak pomoci, pane?*“, „*Budete chtít ke jídlu jehně, nebo kuře, pane?*“, „*Něco ke pití, pane?*“ atd. Ale když jsem po nich žádal aspirin, málem jsem se ho nedočkal. Musel jsem požádat dvě letušky a stejně jsem čekal dost dlouho. Letuška se pak hrozně omlouvala. :)

Jídlo bylo dobrý a bylo ho hodně – dal jsem si teda to kuře, jestli vás to zajímá. K pití jsem si dal nějaký džusy a jeden Heineken. A taky kafe.

Dubaj

V půl devátý středoevropskýho času jsme přistáli v Dubaji, kde bylo půl jedenáctý. Letadlo do Pekingů mělo letět až ve 2:10, resp. 4:10. Z Dubaje jsem vůbec nic neviděl, protože z terminálu 3, kterej celej patří Emirates, není do města vůbec vidět. A hodinu předtím, než jsem přistál, spadlo v Dubaji nákladní letadlo na dálnici.

Přežít těch skoro pět hodin takhle v noci po skoro žádnym spánku bylo dost vysilující. Naštěstí jsem našel stojánek s mezinárodníma zásuvkama

a provozuschopnou letištní wifinu, takže se to dalo přežít trochu líp. Ale měl jsem děsnou žízeň.

Snažil jsem se dočíst Dominikovo bakalářku o negativní úrokový míře, kterou jsem začal číst v letadle. Nakonec se mi to povedlo, ale ke konci to byl celkem vodvaz, protože jsem usínal v půlce každé věty. :)

Když jsem dojed i třetí krajíc chleba, co jsem si přivez z Prahy, a pořád jsem měl hlad, nedalo se svítit a musel jsem na nákupy. Nejdřív jsem navštívil McDonalda, kde měli kromě jinýho kuřecího Big Maca. Já jsem si dal normálního, ale chutnal jinak než v Evropě. :) Stál 12 dirhamů, což mi žena za pultem spočítala na 3 eura. Ale já měl jenom desetieurovku, takže jsem zpátky dostal spoustu dirhamů, se kterejma jsem zašel do místního supermarketu.

Nepochopil jsem, kde se dala zjistit cena Coca-Coly, ale podle ceny Evianu (7,50 za litr a půl) jsem odhadoval pěknou pátku. Na kase po mně ale chtěla jenom dva dirhamy (asi 9 korun) za půllitrovku. Nekupto! Protože jsem ale měl jenom desetidirhamovky a minci jenom 1 dirham a na kase nebyly mince na vrácení, stála mě cola jenom 1 dirham – nejlevnější cola v životě. :)

Pak už jsem nějak přečkal nasedání do největšího dopravního letadla na světě – Airbusu A380-300 (je to fakt macek!), kde mě letuška přivítala dokonce mym jménem, co si přečetla na letence. :) Start letadla jsem si natočil na foták, ale asi tam nebude nic vidět, protože to bylo uprostřed noci.

Pak jsem hned usnul a probudil se až na snídani, kterou roznášeli. Tu jsem do sebe natlačil a okamžitě usnul a probudil se na oběd. To bylo zas nějaký kuře nebo co, který jsem sněd ze tří čtvrtin, ale zbytku jsem se ani nedotk (a to jsme měli takovej dobrej salát!), protože jsem byl děsně utahanej a zase jsem usnul. Definitivně mě probudili až na vyplnění lejstra pro imigrační.

Posledních asi 50 minut letu jsem teda byl vzhůru.

Peking

První věc, co musíte po příletu do Pekingu udělat, je vystát frontu na imigračním. A ta fronta je hodně dlouhá. Stál jsem vedle nějaký o rok mladší Italky, co šla studovat do Pekingu – to jsem vyčet na jejím imigračním formuláři. :)

Vlastní řízení s imigračním úředníkem pak trvá míň než minutu.

Potom vás odveze letištní vlak na terminál TC-3, kde máte bágly a kde lítaj vnitrostátní linky. Nevytisk jsem si svojí rezervaci letenky z Pekingu do Jinanu, což se ukázalo jako drobněj problém, ale nakonec jsem to s pomocí Androida a jeho GMail aplikace vyřešil, a to dokonce zadarmo, protože tahle aplikace si ukládá poslední maily offline.

První věc, co jsem udělal okamžitě potom, bylo to, že jsem se převlík z kalhot do krat'as, protože v Pekingu bylo vedro k padnutí. Kalhoty i mikinu jsem přidal do báglu... a záhadně jsem tak zavazadla zlehčil o čtyři kila na 25.

Pak už jsem při čekání na svůj poslední let jenom pobíhal po letišti a zkoušel se dostat na internet (musel jsem si kvůli tomu naskenovat pas, nekecám), pak jsem si zkoušel vybrat prachy z banky (nepodařilo se), pokoušel jsem se nakoupit za eura a za dirhamy (nepodařilo se) a pokusil jsem se eura vyměnit za yuany (podařilo se).

Pak už jsem ale hrozně spěchal, takže i přes svojí předchozí negativní zkušenost s hamburgerem z Burger Kinga jsem si u něj jednoho koupil. A dostal jsem celý menu, což jsem vůbec nechtěl, zatracená Číňanka! A hamburger byl přesně stejně hnusnej jako ten, co jsem měl tenkrát, spíš ještě hnusnější. Ale měl jsem hlad, tak co se dalo dělat.

Při vstupní kontrole mi zase zabavili pití.

Do Jinanu jsme přiletěli Boeingem 737, kterej se občas klepal jak osika, ale zato ten let trval jenom 50 minut. Vedle mě seděla nějaká Jihoafričanka, která v Jinanu studuje už čtyři roky medicínu. No to mi poser.

Jinan

Po výlezu z letadla na mě čekala Číňanka, co mě dostala na starosti. Asi se fakt jmenuje Nemo, jak jsem pochopil.

Odvezla mě autobusem a taxíkem až ke mně na pokoj. Taxík jel s otevřeným kufrem, protože jinak se do toho kufru nevešel muj kufr. Vítejte v Číně – tady si nikdo s ničím nedělá starosti.

Doprava na silnici tady vypadá přesně jako na videích na YouTube, motorky jezdí všema směrama, troubí se ostošest, a když je náhodou někde značka přeškrtnutý trubky (jako u nás v kampusu), překládají to místní jako „trub o trochu méně“.

Na pokoj jsem dorazil ve 21:20 místního času, tzn. v 15:20 pražského. Celkem mi teda cestování zabralo 31:15 hodin.

Druhý den jsem spal až do tří odpoledne, tzn. asi šestnáct hodin. :D

Ještě jsem chtěl určitě něco napsat, ale už nevím co, a stejně je ten článek dlouhý jak fronta na imigračním. Tak to je zatím všechno.

2 Začátky

2.1 Jinej svět

Okamžitě potom, co přijedete do Číny, nestihnete vycházet z úžasu. Jediná věc tu není jako v Evropě. Člověk je připravenější na značný odlišnosti, ale taková obrovská rozdílnost ve všem je nepředstavitelná.

Nebe není modré. Je žluto-šedý, když je málo smogu, a je šedý, když je ho hodně. Viditelnost je o hodně nižší i než na těch nejkouřenějších místech, kde jste kdy byli (včetně komína).

Důsledkem permanentně zatažený oblohy je, že v noci je tu stejná teplota jako přes den. Až se za nějakých deset patnáct let ten vzduch pročistí, bude tady přes den vedro k nepřžití.

Studená voda je označená zeleně.

V hospodě se servírce neříká, co si objednáte, ale píše se to na lístek.

Talíř, misku a sklenici nám donesla servírka zavařený v igelitu. Bez prdele.

Údajně nejčistší hospoda v okolí byla naprostá špeluňka, špinavější než nádražní hospoda v Chebu, což pro mě byl dosud etalón stravovacího hnusu.

Všichni u stolu se dělí o jídlo. Pohříchu nejenom sami se sebou, ale i se stolem a podlahou. Kostí se hážou rovnou na stůl. Ale když se netrefíte, tak žádný starosti.¹

K jídlu jsme si dali v jedné míse kuře sladký jak cecek a v druhé míse bylo zas kuře docela pikantní. Oboje bylo dobré, ale horší bylo, že to pikantní kuře bylo nasekaný na malé kousky i s kostma! Při představě, že vezmou slepici a sekerkou jí rozštípaj na malé kousičky masa i s kostma, se ze mě pomalu stává vegetarián...

¹ Ve skutečnosti to nebylo tak hrozný. To asi ten počáteční šok. :)

Pivo se prodává po 600 ml, stojí asi 15 korun a pije se jedině za účelem chození na záchod, protože v něm skoro není alkohol (2,5 %). Velká (dvoulitrová) Coca-Cola je o něco levnější než v Čechách, ale 600ml Coca-Cola stojí asi jenom 8 korun.

Nikdo tu nepije kafe. Pijou čaj, to každé ví. Ale kromě toho taky pijou čistou horkou vodu. Eh?

Nakonec jsem našel mletý kafe, jediné druh. Lavazza, tzn. kafe drahý jak blázen. Stojí tu, stejně jako v Praze, 150 korun.

Nepoužívaj deodoranty a evidentně ani vodu po holení. OMG. Ukázalo se, že jsou to prostě trochu čuňátka. :)

Anglicky tady nikdo neumí ani slovo. Když už jsem potkal někoho, kdo umí, tak ale zas uměl velmi slušně.

Místní hypermarket je něco tak obrovského, že to jsem ještě neviděl. Představte si Tesco na Andělu, akorát několikrát větší a složitější, a máte to.

Když jsem nakonec sehnal deodorant, musel jsem ho zaplatit přímo v tom oddělení hypermarketu a prodavačka ho dala do sáčku a secvkla ho sešívačkou. WTF?

Hrozně brzo se tu stmívá. V půl osmý už naprostá tma.

Máslo sice znaj, ale používaj málo. V krámě jsem ho nenašel. Dneska jsem v něm ovšem nenašel ani marmeládu.

Zelenej panák, co svítí na přechodu pro chodce, je animované a běží. V Pekingu nad ním byl dokonce odpočet, za kolik sekund bude červená.

Ve škole nemaj eduroam (samozřejmě) a taky tam nikdo na hodinu nemá notebook, takže jsem tam byl asi za milionáře.

Autobus k hypermarketu tu jezdí zadara. Prej to máme i v Čechách, ale já to neznám. (Znám to jenom na Zličíně, ale tam to jezdí jenom od metra k nákupáku. Nejezdí to skrz město.) Maj tu dost divný ovoce (placatý broskve, např.) nebo nějaký firedragony,² který jsou fakt dobrý.

² Po „našem“ *pitaya* nebo *pitahaya* (<http://en.wikipedia.org/wiki/Pitaya>), v angličtině často *dragon fruit*, se čínsky jmenuje 火龙果 /huo long guo/, tedy *ovoce ohnivý drak*, Číňanka mi to teda přeložila doslovně a já to tak pak zapsal na blog, protože jsem to předtím nikdy neviděl.

Vůbec všechno se tu jmenuje jako něco s drakem. Tuhle dračí obsesi vůbec nechápu, mimochodem.

Kampus je obrovské a nepředstavitelné. Je v něm třeba školka, hned vedle mého hotelu. Na kolejích se bydlí po 6–8 na pokoji na bakaláři, na magistru po třech.

Některý nákladáky maj jenom tři kola.

Záchody maj splachování jako (prej) v Americe.

A nefunguje tu půlka internetu...

2.2 Week 1

3. září to bylo přesně 20 tejdnu, na který jsem podle původního plánu měl opustit ČR. Teď je to jenom 19. To už nezní tak depresivně, což? :)

První tejdnen se nes ve znamení toho, že jsem dvakrát prospal půl dne a vstával jsem až ve tři odpoledne. Pak se taky nes ve znamení tvrdého naražení na čínskou kulturu; zejména na jazykovou bariéru, kdy se fakt nedá domluvit s nikým (a klidně si myslete, že to je nadsázka).

Byl jsem na dvou přednáškách. Obě byly tak moc začátečnický, že se mi chtělo až brečet. Navíc ještě jsou lavice dělaný pro čínský prcky, takže normální člověk pod ně nestrčí kolena (stoly v hospodě taktěž) a přednášky maj 2,5 h – slovy: dvě a půl hodiny! Z toho jedna přednáška navíc byla čínsky.

Absolvoval jsem několik pokusů dorozumět se s místními indiány anglicky, avšak tato snaha se nesetkala s úspěchem. Na Twitteru by se řeklo *#epicfail*.

Záhada kohoutků: V koupelně označuje zelenej kohoutek studenou a červenej teplou vodu. Co potom znamenaj dva kohoutky na topení – jeden modrej a druhej zelenej?

Je tu taková vlhkost, že Lonely Planet China a pas se mi ohnuly do tvaru lotosovýho květu.

Guess what! Poslední dva dny je přes smog vidět modrá obloha a slunce. Kdo nevěří, ať tam běží.

Vypravil jsem se jednoho dne na vrchol kopce, co je od mého baráku asi 300 m. Nedorazil jsem tam. Asi si říkáte, jak může bejt někdo takovej blbec, že netrefí na kopec, co je od něj 300 metrů. No, to máte tak –

ať jsem šel, kam jsem šel, vždycky jsem došel ke zdi, která se široko daleko nedala nijak obejít. Druhej den jsem proto musel na kopec vylézt z druhý strany. A ukázalo se, že ten kopec je obrovskej hřbitov! Číňani dělaj hřbitovy v jehličnatejch lesech na kopcích.

Mám už čínskou SIMku, ale nejde z ní volat ani psát do Čech.

V celý Číně je jenom jedno časový pásmo. Ve stejně velkejch Spojenejch státech jsou čtyři časový pásma (nepočítaje Aljašku a Havaj). Chudáci v Tibetu maj západ slunce asi až o půlnoci. :)

Vujo psal, že po něm opice hodily kokos.³ :-D

Čínská státní televize CCTV vysílá i jeden kanál v angličtině. Jsou to teda jenom zprávy, ale podle toho, co jsem zatím viděl, tak mi to přišlo míň aktivistický než Česká televize. Např. o australskejch volbách a labouristický premiérce referovali, aniž by slůvkem zdůraznili výhody socialismu.

Největší zábava je tady zatím s učitelama z Novýho Zélandu.

Jedna z nejromantičtějších věcí je podle Číňanů procházet se za tmy po tartanovým ovále. Já jedinej jsem po něm běhal – faux pas.

Když Číňan chce, tak si prostě odflusne. Ale dřív to prej bylo mnohem horší. Dneska je to spíš výjimka. Ale stejně je to nechutný.

V hotelu nám večerí vaří místní správce (nebo co to je). Sice jsou to všechno čínský jídla, ale je to fakt dobrý. U spousty věcí, co jím, ani netušim, co to je. :) BTW, Číňani servírujou klidně vedle sebe maso a tofu.

Jinak jsem tady toho moc neviděl, protože se nemůžu dorozumět.

Ale vážně: Proč pijou horkou čistou vodu?

3 <http://narovniku.blogspot.com/2010/09/perlicky-z-indonesie.html>

2.3 Čínský jídlo

Nejsem tu dost dlouho na to, abych sepsal nějakou učenej elaborát. Navíc, abyste pochopili mojí situaci, v jídle se absolutně nevyznám. Nevím, z jakých surovin a jakým způsobem se dělá jaký jídlo, je mi fuk, jestli jsou knedlíky na páře nebo v hrnci, a vařit pět hodin jídlo, který se sní za 15 minut, považuju za vrchol neefektivity. Za jednu z největších dobrot považuju mraženou pizzu ohřátou čtyři minuty v mikrovlnce.

Ani v němčině ani v angličtině jsem se nikdy nebyl schopnej naučit názvy jídel. Když vidím nějaký slovo, tak přemejšlim – hmm, znamená to telecí, vepřový nebo spíš hovězí? A jakej je vůbec rozdíl mezi telecím a hovězím?

Mám rád svoje jídla a ty jsem schopnej jíst prakticky pořád dokola, nemám moc rád experimenty (většina experimentů mi chutná jako něco mezi hospodou na chebskym nádraží a školní jídelnou) a jídla, co miluje prostý lid, tedy sůl této země, tak ty většinou nemůžu ani cejtít. Tím myslím třeba kuře a hlavně svíčkovou, tu podtrhávám třikrát! (Ale fakt, hnusnější jídlo aby pohledal.) Naopak mlíková polívka je imho *delicattesse*. Když je jídlo na první pohled tlustý nebo mastný, dělá se mi špatně předem a prošpikovaný maso vůbec nejsem schopnej pozít. Nemám rád houby a ryby, ale když není zbyť, celkem bez problémů je sním, ne však smaženici!

Nikdy jsem nebyl v čínský restauraci. Oprava: Byl jsem tam jednou (v Sokolově) a byl to tak otřesnej zážitek, že jsem to dalších několik let sveřepě odmítal zkusit znova.

Rohlík považuju za nejgeniálnější českéj vynález, daleko lepší než kontaktní čočky, opejkání burtů nebo večerní sprchu.

No a s takovouhle výbavou jsem se vypravil do střední Asie...

Že nikde na světě nedělaj rohlíky (ani českéj chleba!) je známá věc a lkát nad tím by bylo stejně zbytečné jako ptát se v Praze po haluškách s žinčicou. Zatím to řeším toustovým chlebem, ale jednak mi připadá drahej a jednak mi připadá sladkej. :-/ Nic podobnějšího chlebu nebo rohlíku jsem zatím neobjevil. Teda kromě takový divný placky, kterou si ale člověk musí doma nějak nejdřív upéct, což mě diskvalifikuje z jejího užívání. :(Pak jsem teda našel takovou über-dlouhou věku, ale tu zas neprodávaj v našem Unimartu přes ulici.

Čínani si nemažou na chleba máslo. Když jsem se teda ptal, co si na to dávaj, tak prej džem. Bez másla. Hm. :-/ Akorát problém je ten, že jsem v Unimartu nenašel džem. :D Jenom med, tak jsem si zatím na toustovéj chleba dával bez toho másla med, no. Aj vaj.

Kompoty tu nemaj v plechovkách, ale ve sklenicích. Jsou celkem drahý na místní poměry. Víčko je tam přisátý tak dokonale, že jsem zatím neobjevil jinéj způsob otvírání, než že probodnu to víčko nožem a pustim tam tak vzduch. :)

No.

Ale k mýmu obrovskému překvapení mi tady chutná veškerý vařený jídlo, co jsem zatím ochutnal. A to jsem si ani jedno neporučil (slova neznaje) a čekal jsem, co mi přijde. Akorát tofu jsem odmítnul a priori a rybu snědli dřív, než ke mně došla. :)

Nevim, jestli tušíte, jak se v Číně jí, ale já o tom neměl ani ponětí. Takže tady je popis (znalci a světoštěžníci můžou kus přeskočit):

V Evropě se jí tak, že má každej vlastní talíř, na něj dostane porci a tu si sám jí. V Čechách se má za to, že se musí sníst každý poslední zrnko (i kdyby vás to mělo stát zdraví), protože co by tomu jednak řekly děti v Africe (?) a přece jim to tam nenecháme, když jsme si to zaplatili (!). V civilizovanějších částech Evropy je přípustné na talíři nechat, co

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.